

Možda će ovo nekome da zvuči šašavo, ali za sve ove godine, a nakupilo se tu dosta toga u radu, ne samo sa decom, već sa svima koji žele nešto novo da nauče, naučila sam da učitelj stoji u odnosu na učenika kao u nekom oblaku. Ne „vulkanskom“, nego osunčanom i punom darova, od kojih su najvažniji ljubav i iskustvo.

Ljubav je ono što se oseti, a iskustvo je ono što se prenosi. Ako je neko ekspert u svojoj oblasti ne znači samo da o tome dosta zna, nego da je sa tim znanjem dosta toga prošao u različitim okolnostima i uspeo da primeni to znanje, da mu da stvarni lik, uobliči ga i da ga imenuje....

Ono što pokušavam da kažem je da kada sam u razredu ili sa jednim učenikom, nastojim uvek da u svest prizovem taj oblak koji isijavam svaki put kada nešto želim sa nekim da podelim, u ovom slučaju znanje - obrazovni oblak... Zamislim kako mi on daje nadmoć i prednost, ne u takmičarskom duhu, niti u smislu hranjenja sopstvenog ega, već u smislu želje da, iako sam na neki način inferiorna, tu inferiornost preusmerim i omekšam nesebičnošću.

Elem, moja mentalna vizualizacija bi izgledala ovako: prvo, uvek udišem dok brojim do 4 i izdišem dok brojim do 7 i tako tri puta. Onda zatvorim oči i počnem sa nenametljivim, mada upornim izgovaranjem, u sebi, sledećeg:

Ja sam mirna, uravnotežena i strpljiva.

(Zamislim beli oblak u koji sam ušuškana i koji me okružuje zaštitnički)

Sve što radim, radim za sebe, ali i za opšte dobro.

Zahvalna sam što mi je dat dar i sposobnost podučavanja. Što sam iskrenija i poniznija u svojoj zahvalnosti, beli oblak postaje sve belji i svetliji.

Moj pristup je pun ljubavi i ona je bezuslovna.

Nemam iščekivanja i nesebično volim svako ljudsko biće.

Dok zračim ljubav, isijavam pozitivnost u svet.

Izvori ljubavi su beskrajni.

Ljubav mi pomaže da premostim prepreke na putu podučavanja drugih.

Učenici sa lakoćom primaju ono što im prenosim, dok i ja podjednako učim od njih.

Ta uzajamnost i nesebičnost se odražava na oblak koji se širi i sve nas obuhvata.

Ljubav isceljuje.

Sve može da se nauči, svako može da bude podučen.

Ja sam mirna, uravnotežena i strpljiva.

Svaki put kada bih ovako spremna pošla na čas, ne bi bilo promašaja. Oni koji su željni znanja, nekako, u potpunosti i nepogrešivo mogu da prepoznaju kada je pristup nesebičan i to uvažavaju.

Nikada nisam imala problema sa disciplinom, ni u radu sa 'najproblmatičnijima', sa kojima sam posebno želela da radim. Jedna profesorka u lokalnoj srednjoj školi mi je izašla u susret omogućivši mi da se jedanput nedeljno, u toku 6 nedelja, srećem sa sedmoricom učenika koji su 'predstavnicima' ASBO pokreta (Anti Social Behaviour Order) u svojoj generaciji, pri tom sedamnaestogodišnjaci.... Niko od nastavnika koji su sedeli u susednoj učionici nije mogao da veruje kada su doživeli tišinu koja je dopirala iz naše učionice, pa su sumnjičavo provirivali ne verujući prizoru udubljenosti ovih učenika u rad...

Ma kako šašavo, u mom iskustvu se ovakav pristup pokazao kao veoma uspešan.. I da, zaboravim da pomenem magičnu spravu sa kojom otpočinjem svaki čas - peščani sat koji 'curi' samo jedan minut, tokom koga se svi prepuštaju pripremi onoga što predstoji, a to je neka vrsta tihe ushićenosti pred novim saznanjima...

I ako ne verujete da se i danas, u svoj buci koja nas okružuje, može biti ushićen pred novim saznanjima, ja pravoverno tvrdim da može i da je cela čarolija samo i jedino u pristupu! Svaki put kada shvatim da neki učenik ni malo ne napreduje, tražim u sebi grešku i pokušavam da iznađem novi način kako da mu priđem.

Stoga, podučavnje ne podrazumeva samo štikliranje i ispitivanje učenika, nego možda i iznad svega, preispitivanje samog sebe u ulozi predavaca...

Utoliko, svako dobro i samo napred!

A.A.